

Zasady publikacji w „Monitorze Prawa Bankowego”

I. WYMAGANIA REDAKCYJNE

1. Redakcja akceptuje tylko teksty, który nie były jeszcze publikowane w innych periodykach.
2. Każdy artykuł i głos należy opatrzyć tytułem. Tytuł trzeba ująć syntetycznie.
3. Artykuł powinien rozpoczynać się tzw. leadem (1-2 zdania wprowadzenia) oraz musi być podzielony na części, wraz z śródtytułami. Śródtytuły nie powinny być numerowane.
4. Głos powinna rozpoczynać się od przytoczenia podstawowych informacji o orzeczeniu (data wydania, sygnatura, ewentualnie także miejsce publikacji) oraz zacytowania tezy orzeczenia. Przytoczenie tekstu uzasadnienia orzeczenia należy ograniczyć do niezbędnego minimum.
5. Głos należy podzielić na punkty, numerowane cyframi rzymskimi.
6. Aby ułatwić lekturę, tekst należy w miarę często dzielić na akapity.
7. W tekście można stosować skróty. Skróty powinny być rozwinięte w odpowiednim przypisie.
8. W tekście należy stosować przypisy dolne. Przypisy nie powinny zajmować proporcjonalnie więcej niż 1/4 strony.
9. Fragmenty tekstu, które mają istotne znaczenie, można zaznaczyć wytłuszczonym drukiem. Z możliwości tej należy korzystać wstrzemięźliwie.
10. Zwroty obcojęzyczne (np. *prima facie*, *de lege ferenda*) należy zapisać kursywą.
11. Cytaty należy podać w cudzysłowie, bez kursywy.
12. Tekst powinien kończyć się podpisem: imię i nazwisko autora, ewentualny stopień albo tytuł naukowy lub tytuł zawodowy oraz – w formie skrótowej – ewentualne inne informacje o autorze (np. nazwa uczelni).
13. Preferowany format tekstów: program Microsoft Word, czcionka – Times New Roman, tekst główny – 12 punktów, przypisy – 10 punktów, interlinia – 1,5 wiersza, tekst wyjustowany do obu marginesów, akapity rozpoczynające się wcięciem.
14. Objętość artykułu nie powinna przekraczać 30 tysięcy znaków, a głos – 20 tysięcy znaków (wraz ze spacjami i przypisami). Teksty obszerniejsze redakcja może zwracać autorowi z prośbą o skrócenie.

II. ZASADY SPORZĄDZANIA PRZYPISÓW I POWOŁYWANIA LITERATURY ORAZ ORZECZNICTWA

1. W tekście należy stosować przypisy dolne, z numeracją ciągłą. Przypisy nie powinny zajmować proporcjonalnie więcej niż 1/4 strony.
2. Każdy przypis powinien kończyć się kropką.
3. Odwołania do literatury należy zamieszczać w przypisach. Nie zamieszczamy bibliografii na końcu tekstu.
4. Jeżeli w tekście głównym zamieszczono cytata (w cudzysłowie), na końcu cytatu zawsze należy zamieścić przypis, w którym podano źródło cytowanego fragmentu.
5. Odwołanie do pozycji książkowej powinno wyglądać następująco: inicjał imienia (imion) autora, nazwisko autora, tytuł książki zapisany kursywą, miejsce wydania, rok wydania, ewentualny numer strony (np. A. Szpunar, *Zabezpieczenia osobiste wiarygodności*, Sopot 1997, s. 135). Jeżeli nie jest znane miejsce wydania, należy zamieścić nazwę wydawnictwa i rok wydania (np. R. Cranston, *Principles of Banking Law*, Oxford University Press 2002, s. 87).
6. Odwołanie do wyodrębnionej części w pracy zbiorowej powinno wyglądać następująco: inicjał imienia (imion) autora, nazwisko autora, tytuł wyodrębnionej części zapisany kursywą, słowo „[w:]”, tytuł pracy zbiorowej zapisany kursywą, w nawiasie słowa „red.” oraz inicjał imienia (imion) i nazwisko redaktora, miejsce wydania, rok wydania, ewentualny numer strony (np. J. Lic, *Podmiotowe ograniczenia swobody zawierania umowy rachunku bankowego [w:] Ustawowe ograniczenia swobody umów. Zagadnienia wybrane* (red. B. Gnela), Warszawa 2010, s. 450).
7. Odwołanie do niewyodrębnionej części w pracy zbiorowej, która nie była redagowana przez wskazaną osobę, powinno wyglądać następująco: inicjał imienia (imion) autora, nazwisko autora, słowo „[w:]”, inicjały imion i nazwiska wszystkich autorów pracy zbiorowej, tytuł pracy zbiorowej zapisany kursywą, miejsce wydania, rok wydania, ewentualny numer strony (np. J. Mojak [w:] J. Mojak, J. Widło, *Zastaw rejestrowy i rejestr zastawów. Komentarz*, Warszawa 2009, s. 21).
8. Odwołanie do artykułu w czasopiśmie powinno wyglądać następująco: inicjał imienia (imion) autora, nazwisko autora, tytuł artykułu zapisany kursywą, nazwa czasopisma (w pełnym rozwinięciu, bez cudzysłowu), rok wydania, numer czasopisma, ewentualny numer strony (np. A. Szpunar, *Akcesoryjność hipoteki*, Państwo i Prawo 1993, nr 8, s. 17). Nie używamy skrótów nazw czasopism.
9. Odwołanie do głosu powinno wyglądać następująco: inicjał imienia (imion) autora, nazwisko autora, tytuł głosu pisany kursywą, a jeżeli głos nie ma tytułu – pisane kursywą słowa „Głosa do” z podaniem rodzaju orzeczenia, skrótu nazwy sądu, daty wydania i sygnatury (w nawiasie), nazwa czasopisma (w pełnym rozwinięciu, bez cudzysłowu), rok wydania, numer czasopisma, ewentualny numer strony (np. A. Szpunar, *Głosa do uchwały SN z 5.05.1993 r. (III CZP 52/93)*, Orzecznictwo Sądów Polskich 1994, nr 12, poz. 238, s. 288).
10. Odwołanie po raz kolejny do tej samej pozycji literatury powinno wyglądać następująco: inicjał imienia (imion) autora, nazwisko autora, pierwsze słowo lub kilka pierwszych słów tytułu artykułu i wielokropki (zapisane kursywą), ewentualny numer strony (np. J. Mojak [w:] J. Mojak, J. Widło, *Zastaw...*, s. 23; A. Szpunar, *Akcesoryjność...*, s. 18).
11. Nie używamy skrótów typu „op. cit.”, „ibidem”, „tamże”.
12. Odwołania do poszczególnych pozycji literatury należy oddzielać średnikiem. Jeżeli odwołanie dotyczy kilku pozycji autorstwa tej samej osoby, zamiast inicjału imienia (imion) i nazwiska autora odnośnie do drugiej i kolejnych pozycji można użyć skrótu „idem” lub „eadem” (bez kursywy).
13. Jeżeli odwołanie następuje do fragmentu rozpoczynającego się od określonej strony, należy użyć skrótu „i n.” (np. s. 19 i n.).
14. Odwołanie do orzeczenia sądu powinno wyglądać następująco: rodzaj orzeczenia, skrót nazwy sądu, data wydania: dzień, miesiąc, rok (całość cyframi arabskimi, oddzielnymi kropkami), sygnatura akt (w nawiasie), miejsce publikacji z podaniem pozycji lub strony (np. postanowienie SN z 13.01.2005 r. (IV CK 426/04), OSNC 2005, nr 12, poz. 216; uchwała (7) SN z 6.11.2007 r. (III CZP 93/07), OSNC 2008, nr 7-8, poz. 68; wyrok SA we Wrocławiu z 6.09.2007 r. (I ACa 769/07), LEX nr 338649; wyrok WSA w Szczecinie z 21.01.2009 r. (I SA/Sz 523/08), Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2009, nr 6, s. 120-123). Odwołania należy oddzielać średnikiem.
15. Miejsce publikacji orzeczenia można podać za pomocą powszechnie znanego skrótu. Jeżeli orzeczenie nie zostało opublikowane, zamiast miejsca publikacji należy zapisać skrót „niepubl.”.

III. ZASADY RECENZOWANIA TEKSTÓW

1. Każdy tekst (artykuł, glosa) przesłany do publikacji w „Monitorze Prawa Bankowego” podlega dwustopniowej procedurze recenzowania.
2. W pierwszej kolejności do tekstu sporządza się recenzję wewnętrzną. Recenzję wewnętrzną sporządza Redaktor Naczelny lub wyznaczony przezeń członek Rady Programowej „Monitora Prawa Bankowego”.
3. W przypadku gdy recenzja wewnętrzna jest pozytywna, tekst zostaje przesłany do recenzji do recenzentów zewnętrznych. Jeżeli recenzja wewnętrzna jest negatywna, autor jest informowany o odmowie publikacji oraz podstawowych powodach takiej decyzji.
4. W odniesieniu do każdego tekstu recenzje zewnętrzne sporządza niezależnie od siebie dwóch recenzentów.
5. Recenzentów zewnętrznych wyznacza Redaktor Naczelny z listy recenzentów. Wyznaczeni recenzenci zewnętrzni pochodzą spoza jednostki naukowej afiliowanej przez autora tekstu.
6. W przypadku publikacji tekstu w języku obcym, w miarę możliwości co najmniej jeden z recenzentów jest afiliowany w instytucji zagranicznej mającej siedzibę w innym państwie niż państwo pochodzenia autora tekstu.
7. Na drugim etapie recenzowania zachowana jest wzajemna anonimowość (double-blind review process). Recenzenci zewnętrzni nie znają tożsamości autora tekstu, a autor nie zna tożsamości recenzentów zewnętrznych.
8. Recenzja zewnętrzna ma formę pisemną i kończy się jednoznacznym wnioskiem co do dopuszczenia artykułu do publikacji lub jego odrzucenia.
9. Tekst może zostać opublikowany w „Monitorze Prawa Bankowego”, jeżeli obie recenzje zewnętrzne są pozytywne.
10. W przypadku gdy choćby jedna recenzja zewnętrzna jest negatywna, autor jest informowany o odmowie publikacji oraz podstawowych powodach takiej decyzji.
11. Jeżeli recenzja (wewnętrzna lub zewnętrzna) zawiera wskazówki dla autora w celu poprawienia tekstu, tekst może zostać opublikowany w „Monitorze Prawa Bankowego”, gdy autor wprowadzi do tekstu poprawki zgodnie z tymi wskazówkami.

IV. LISTA RECENZENTÓW ZEWNĘTRZNYCH

Lista recenzentów zewnętrznych jest udostępniana na stronie internetowej „Monitora Prawa Bankowego”. Do grona recenzentów zewnętrznych należą następujące osoby, które są niezależne od redakcji „Monitora Prawa Bankowego” oraz podmiotu, przy którym afiliowany jest Redaktor Naczelny:

■ Prof. dr hab. Rafał Adamus	■ Prof. dr hab. Mirosław Bączyk
■ Prof. dr hab. Aleksander Chłopecki	■ Prof. dr hab. Anna Jurkowska-Zeidler
■ Prof. UAM dr hab. Tomasz Nieborak	■ Prof. dr hab. Jerzy Pisuliński
■ Dr Marcin Olechowski	■ Dr Dominika Rogoń
■ Dr Anna Stangret-Smoczyńska	■ Dr hab. Bartłomiej Swaczyna
■ Dr Konrad Zacharzewski	

V. ZAPORA GHOSTWRITING

1. Rzetelność w nauce stanowi jeden z jej jakościowych fundamentów. Czytelnicy „Monitora Prawa Bankowego” powinni mieć pewność, że autorzy publikacji w sposób przejrzysty, rzetelny i uczciwy prezentują rezultaty swojej pracy, niezależnie od tego, czy są jej bezpośrednimi autorami, czy też korzystali z pomocy wyspecjalizowanego podmiotu (osoby fizycznej lub prawnej).
2. Dowodem etycznej postawy pracownika naukowego oraz najwyższych standardów redakcyjnych powinna być jawność informacji o podmiotach przyczyniających się do powstania publikacji (wkład merytoryczny, rzeczowy, finansowy itp.).
3. Niedopuszczalne są sytuacje, w których ktoś wniósł istotny wkład w powstanie publikacji, bez ujawnienia swojego udziału jako jeden z autorów lub bez wymienienia jego roli w podziękowaniach zamieszczonych w publikacji (ghostwriting).
4. Niedopuszczalne jest również deklarowanie autorstwa lub współautorstwa przez osobę, której udział w tworzeniu pracy jest znikomy lub w ogóle nie miał miejsca (guest authorship, honorary authorship).
5. W związku z powyższym redakcja „Monitora Prawa Bankowego” wymaga od autorów tekstów ujawnienia wkładu poszczególnych autorów w powstanie publikacji (z podaniem ich afiliacji oraz wkładu, tj. informacji, kto jest autorem koncepcji, założeń, metod, protokołu itp. wykorzystywanych przy przygotowaniu publikacji), przy czym główną odpowiedzialność ponosi autor zgłaszający tekst.
6. Praktyki typu ghostwriting oraz guest authorship (honorary authorship) są przejawem nierzetelności naukowej. Wszelkie wykryte przypadki nadużyć w tym zakresie będą demaskowane, włącznie z powiadomieniem odpowiednich podmiotów, takich jak instytucje zatrudniające autorów, towarzystwa naukowe, stowarzyszenia edytorów naukowych itp.
7. Redakcja „Monitora Prawa Bankowego”, na żądanie, uzyskuje od autorów informację o źródłach finansowania publikacji, wkładzie instytucji naukowo-badawczych, stowarzyszeń i innych podmiotów (financial disclosure).
8. Redakcja „Monitora Prawa Bankowego” dokumentuje wszelkie przejawy nierzetelności naukowej, zwłaszcza łamanie zasad etyki obowiązujących w nauce.
9. W związku z powyższymi zasadami autor, który przesyła tekst do publikacji w „Monitorze Prawa Bankowego”, każdorazowo składa redakcji odpowiednie oświadczenie.

VI. DEKLARACJA O WERSJI PIERWOTNEJ

Wersją pierwotną „Monitora Prawa Bankowego” jest wersja papierowa.